

Barcelona (Balcó vespere) 1 pta. mes.
Espanya (Balcó mat.) 2 ptes. tria.
Unió postal, 1 pta. tria.
Requet de 30 números, 50 cèntims.

La Veu de Catalunya

5cent.

Redacció y Administració:
Carrer d'Escudellers, 10 bis, entressol
(PROP DE LA RAMBLA)
IMPREMTA:
Escudellers, 10 bis, baixos
Telèfon 184

Anuncis, escoles, comunicats, y re-
clams a preus convencionals. Fora la
edició del vespre s'admeten escoles
mortuaries fins a les 12 de la tarda.
Per l'edició del matí, fins a les tres de
la matutina.

Any XXII núm. 4,850

Barcelona: Dijous 7 de novembre de 1912

Edició del VESPRE

SANT DEL DIA: Sants Creació y Angelbert, bs. y mrs.
Quaranta Hores: A la Iglesia de Ntra. Sra. de Pompeya, de PP. Caputxins (Diagonal). — Hores d'ex-
posició: De les vuit del matí a les sis de la tarda. — Demà a la mateixa Iglesia. — Cors de Maria: Ntra. Sra. de la Font de la Salut, a Montcada, o a
Sant Esperit. — Demà: Ntra. Sra. de la Concepció, a St. Francisco, o a St. Clara, o a la Basílica, o a la Iglesia, privant. — Missa d'avui: Dia 30 de
la infra-oct. de Tots els Sants; c. blanc. — La de demà: Oct. de Tots els Sants; c. blanc. — Adoració nocturna: Disapte. Tura Sant Josep Oriol

Observatori Meteorològic de la Universitat. — Director: E. Alcobé. — 6 de novembre
HORES D'OBSERVACIO: 8 matí y 4 tarda. — Baròmetre a 0 y al nivell del mar: 761.45, 760.75. — Temperatura: Màxima, 22.6 sot 19.0 ombra. — Mí-
nit: 11.5 ombra; 9.0 reflector. — Temperatura a la ombra: 16.1; 15.4. — Pluja a les 24 hores: 1.90. — Alguna evaporació en mil·límetres: 252. — Graus d'humita-
7.52. — Direcció del vent: N; 8.0. — Velocitat del vent: 17.6 km. — Estat del cel: nubolós. — Nivell. — Classes: C. K. — Canítat: 97. C.
Sortida del sol: 6.23. — Posta: 4.11. — Sortida de la lluna: 6.59 m. — Posta: 4.9 L.

D. Rosa Sivilla y Gener
viuda de don Lluís Castells y Comas
mort el 1.º del corrent mes a l'edat de 79 anys
havent rebut els Sants Sacraments y la Benedicció Apostòlica
(A. C. S.)

El seu afílit fill (ausent), filles (presentes y ausent), fills polítics (pre-
sents y ausent), filla política (ausent), nets (ausent y presents), notes, neta polí-
tica (ausent), germana política, nebots y nebodes, nebots polítics, cosins
y demés parents, al recordar als amichs y coneguts tan dolorosa pèrdua, els pregun-
ta la tinguin present en lurs oracions y se serveixin assistir als funerals que en su-
fragi de la seva ànima se celebraran el dissapte, dia 9 del corrent, a les deu
del matí, en la Iglesia parroquial de Santa Maria del Mar.

Les misses després del ofici y desseguida la del perdé
Agraïnt l'assistència el dol se dona per despatit

Els Excmos. y Ilms. senyors Bisbes de Barcelona y Girona, s'han dignat concedir 30 dies d'Indul-
gència, per cada acte de pietat que's sous dicessans practiquin en sufragi de l'ànima de
la finada.

Barcelona novembre de 1912.

No's convida particularment

PEUGEOT
250
pessetes
Representants
exclusius:
F. S. ABADAL Y C.ª-Aragó, 239 al 245

J. BONIQUET metge dentista ha traslladat son gabinet del
carrer de PELAYO, N.º 54, al carrer CORTS,
NUM. 620, preal. (Aprop de la Rambla Catalunya. Visita de 9 a 1 y de 3 a 6 y mitja)

DR. BALCELLS dels Hospitals de París. Estómac y Budells
RAIGS X — Claris, 74. — De 2 a 4.

Aigua "Estrella"
Mineral natural, alcalina gasosa. Excelent per la taula. Dels manants de la Societat
Anònima «Vichy Catalán». Superior y més econòmica que totes les similars.
Demanda per tot arreu en ampolles y mitges ampolles
Administració: Rambla de les Flors, 13, entressol - Barcelona.

J. Marsans Rof y Fills
Valors, Cupons, Giros, Cambi de Monedes, Comptes corrents, Viatges
(RAMBLA CANALETES, 2)

LLIÇÓ D'ACTUALITAT Què triomfa an els Balkans

Les victòries aquelles, fulminants, de-
cisives, dels búlgars, dels grecs y
dels serbis, responen tan poch al ju-
dici que's fonia de la organització y
la força y el valor d'aquests pobles
y al concepte sobre la puixança for-
midable de Turquia, que Europa no
ha revingut encara de la seva sor-
presa.

Una sorpresa com la de veure un
Goliat orollós aterrat pel cop de
fons de un bailet, una sorpresa més gran
encara que la de 1870, quan uns altres
confederats, els de Alemanya, varen
vençer l'imperi que exercia una hege-
monia insuperable sobre Europa.

Qui havia de pensar que's grecs,
derrotats vergonyosament pels turcs el
1897, en condicions que demostraven
una ineptitud militar y tècnica absolutes,
dividits per lluites interiors bizantines,
en continua inestabilitat de direcció po-
lítica, s'haguessin reorganitzats y regene-
rats tal manera que'l seu exercit
poguessin lluitar com ha lluitat a Elaso-
na, y arribar després d'una marxa
ràpidíssima a les envistes de la desit-
jada Salònica?

Qui havia de pensar que aquests ser-
bis, que no fa gaires anys varen donar
a Europa l'exemple de un crim y de
una indisciplina militar que's posava
al nivell dels més barbets entre's bar-
bares d'Orient, que han estat també
en perpetues lluites interiors, que feyen
frontellar les institucions fonamentals,
haguessin seguit, pel desota d'aquesta
supuració viciosa, restaurant la seva for-
ça nacional de tal manera que'hagin
pogut reconquistar en un passeig triom-
fal totes les ciutats de la vella Ser-
bia, y al cap d'elles Uskub, l'antiga
capital del seu royaume mitjà?

Qui havia de pensar que's búlgars,
malgrat el seu renom de poble valeros,
poguessin desplegar les virtuts guer-
res, les aptituds tàctiques, la potencia
organitzadora y directiva de grans mas-
ses, l'habilitat tècnica per saber utili-
zar tots els recursos moderns, que's
han posat al nivell dels primers po-
bles y donen a la seva campanya l'esta-
clat incomparable den Molke a Fran-
ça y del Japó a la Mandxuria?

Qui havia de imaginar que pobles
tan dividits entre ells com els búlgars
y els serbis y els grecs, separats per
odis seculars, que s'han fet tota mena
de ofenses, que s'han endressats les més
grans injures, podien arribar a una
aliança de germanes, podien aconseguir
una coordinació d'aspiracions, d'exercici tan
admirables, com les que han caracte-
rat la campanya dels Balkans?

Aquest ressorgiment, per l'Europa de
les cancleries té aires de miracle,
d'inconcebible inexplicable, per nos-
altres té una explicació naturalíssima.

Aquests pobles tenien un ideal na-
cionalista y, aquesta, té vigorosa els

Està agotantse la primera edició de
La Mancomunitat
Preu: 50 cèntims
EN PREMPSA LA SEGONA EDICIÓ

FANTASIES
Entrada d'hivern

D'unes quantes nits an aquesta ban-
da, al passar per la Rambla del Mig,
sentia una impressió tota especial. La
temperatura suau y dolç'm donava la
il·lusió de trobar-me al cor de l'hivern
barceloní, quan, tombat Any Nou, sa-
honia ja per vies misterioses que un
home no sabria precisar, la primavera
llunyana. Y, no obstant, quelcom o, mil-
lor dit, l'absència de quelcom, me de-
ia que no era hivern ni estiu, tardor
ni primavera, sinó una època intermè-
dia, independent de les lleys, que re-
gulen la marxa de les estacions. Els
bars eren deserts o poch se'n mancava.
Y això es cosa que no passa al bò-
de l'estiu ni en ple hivern. Pel pas-
seig central la gent xhi podia com-
par. (A hont se deu ficar la gent en aque-
lles nits intermèdies, — producte híbrides
de les noces de l'estiu ab l'hivern — durant
les quals es tan comú aquell especta-
cle que's ocreix a la indumentaria mes-
ta d'alpaca y franela per al cos, de
feltr y palla per al cap, de badana y
càntem per als peus.

Però lo curios del cas no es encara
la barreja que's nota en el conjunt dels
contribuents, sinó la que s'observa en
molts d'ells en particular. Que un senyor
vagi vestit d'hivern y un altre d'estiu,
es cosa que en aquestes estacions in-
termèdies no pot extranyar gaire, per-
que al cap d'avall cada hi té el seu
temperament que'l fa sensible a tot
o a la calor. La que ja sorprenent més es
veure en una mateixa persona el cos
engabanyat ab un rus, la testa cofada
ab un panama, les mans cobertes ab
guants de llana y els peus calçats ab
boreguinos de lona.

— Jo — sol dir un amic meu d'aquella
que etenen coses — sempre que veig un
ciutadà ab pardessus y ab capell de
palma, boja, palla o encarnallat, de
tot hi ha a la vinya del Senyor,
sospit desseguida que ha emersat els
estivals de l'estiu ab la compra de abric
pel trench y no n'ha tingut per cobrir-
se en consonancia la part més enlaira-
da de la persona. De manera que del cap,
que era lo que tenia més aprop del
pensament, no se n'ha recordat.

— Ahont érem? A la Rambla, en aque-
lles nits intermèdies que no son hivern
ni estiu, tardor ni primavera; nits an-
típiques, sense altre caràcter que l'ur
manca de caràcter; nits en que unhome
dona a l'home alguna cosa que no
sab definir y l'absència de la qual li
trona una mena de sorda angunia. Era
trista la Rambla tres vetlles enera —
trista d'una tristia que feya pensar en
les llargues vetlles dels pobles sense
llum. Y, no obstant, els archs voltaics
espargaven com sempre y els bus en-
cogaven els ulls del passejant ab l'en-
lluernament de les seves nits boni-
ques de fil metàl·lic, mal aplicades a l'in-
finit dels amples espills, les penjar-
lles de vidrius, les llusors dels mo-
dells, el reflex de la vaixella y els
tens d'emmergida o amariata, d'avata
de rubí de les ampolles de llor
arreglades en fanells de cristall, da-
rriers la taullels de marbre brunyit, en
el qual se barrejen les venes de tota
forma y les atreges de tot matís.

Donchs, malgrat l'espèrch de color
y de llum, un ambient d'angunia de-
nava l'esperit dels escassos passejants.

Era aquella cosa especial de les situa-
cions intermèdies que quan un les comen-
ça a sentir ja voldria haverles passa-
des.

Y bé, ja ha passat tanmateix. Anit,
cap a les deu, al sortir de la Redac-
ció per anar a donar la volta qua-
tidiana, no sé com va arribar-me una
impressió de moviment. Sense sentir ni
veure d'abont provenia, encadenava que
la Rambla havia canviat d'aspecte y
que la parella de policia de cavall que
sol situar al pla de les Comedies y
que jo estich que sempre es la mateixa,
no estava sola com les altres nits.

En efecte, surto del carrer d'Escu-
dellers y no veig la parella. Uns quants
automòbils estacionats a la recomda de
cín Morrell men privava la vista. Se-
guixo per l'acera; me les enfila un
pau de l'Hotel de les Nacions. La
fila d'automòbils s'allargava fins a la
duana de vista, tocant-se uns als altres
de manera que entre ells y les cases
unhome semblava que passés per una
mena de carreró sense sortida.

Al carrer de Ferrán VII hi deixaven
un petit espai per hont se podia ara-
vessar. Y prou. Perque desde davant
de cín Libre se remuava la filera
trierrompada, arribant més amunt de
cín Quadros y reproduint-se a l'altra
costat de Rambla, per intrinseque pel
carrer de l'Hospital y encastant-se pels
de la Unió y Nou de la Rambla. Era
una veritable invasió, com de riada
que's desbordava y s'escampava arreu
hont troba espai. A la plaça que formen la
desembocadura de la Riera del Pi y
del carrer de la Bogafera, s'hi havien
estacionat en tal nombre, que semblava
que s'hi haguessin de passar volants. Y
mentrestant, la Rambla era animada per
passants de tota mena; y els archs vol-
taics de la fatxada del Liceu y els de
la Rambla y els dels establiments hont
se beu y se menjia, treyen reflexes de
les enxarolades capotes y dels barnis-
sats cupes y dels fanals armats de cou-
re o llunat y envidrats ab cristalls de
auximfrans cantells.

Mentrestant, encara arribaven més au-
tomòbils, dels quals devalaven dames y
cavallers per entrar al teatre, entre's
regles de municipals vestits de gala
y d'urbans polits y de schasseurs di-
minuts que posen en la tasca d'obrir y
tancar portelles tota la formalitat que,
si Deu els dona sort, els farà falta un
altre dia, quan arribin a smaltre d'hotels
o altre elevat carrech.

Y aquí teniu lo que mancava aques-
tes d'intermèdies a la Rambla, per que'n
desaparegués aquell aire anguniós d'esta-
ció intermèdia. Mancava que'l Liceu fos
inaugurat y que's xofers anessin ab
les seves fertiles des devaneres dels
bars, gastant la plata a copia de cigars
y cafès y licors, discutint de pneumàtics y
de dotzenes de cavalls, remenant ab la
llengua milers de pessetes.

Son gent rica els xofers. Y tenen una
mena d'opulència en el mores y una
mena de desgaire al entrogar-se pera
deixar-los en estrat pas en l'acera inva-
dida per ells, que unhome està temptat
de demanar-los perdó per la molestia. Els
seus abrics de pells, en els quals en-
treen almenys un parell d'ossos per abric;
les seves botes brunyides; els seus bo-
gons; els comunicquen un aire que im-
porta més, molt més, que's galons del
més estrat agut d'audiència o la ca-

EL SIGLO
GRANS MAGATZEMS

ULTIMS DIES DE LA EXPOSICIO
Y VENDA DE LES

NO VETATS
D'HIVERN

EXCEPCIONALS OCASIONS
en Vestits y abrics pera senyora y nena,
Pelleteria, Cotilles, Bates, Bruses, Faldilles,
Refajos, Género de punt, Guants, Parai-
guies, Bufandes, LLANES, VELLUTS, TULS
Trajos y abrics pera senyor y nen, Calçat,
Corbates, Sombreros, Pellices, Hermilles, &

Preus considerablement reduits durant els
dies d'Exposició. — Acaba'l 9 de novembre

Secell de teixits de color (Planta baixa) Teixit classe forta, extens assortit en dibuixos 0'35 el metre a Pies.

saca magestosa del més digne porter
de ministeri.

¡Oh, els xofers! Tenen un posat rich,
que humilia. Y el seu parlar de dotzenes
de cavalls y de milers de pessetes,
y el seu aire de ser els mestres de
l'acera que ocupen mentres els senyors
distrueixen o s'aburreixen tot escoltant
que fa trobar mesquí el més espiant
trunch de cavalls de raça.

Jo's anyorava als xofers d'ençà que
l'hivern se'n havia anat; y ara que
ja's he vist ab motiu de la inaugura-
ció del Liceu, me sembla que sento
venir la primavera, ab tot y que per
entrar oficialment a l'hivern, encara
manca més d'una mesada.

Els xofers son el gran luxe de les
Ramblas en les nits hivernals. Tot
sentint y tot veient-los, unhome troba
extrany que's senyors d'alguns d'ells
— no tots y bon troc se'n manca, per-
ventura — hagi estat nits sense dormir
al pensar que una de les nostres co-
rporacions hi demanava com a ajuda
per l'entreteniment de les carreteres
que creuava ab l'automòbil, la cantitat
fabulosa de 833 pessetes mensuals.

SNOB.

Les Hardes Barcelonines

Carla oberta a don J. Valls y Puigals.

Estimat amic y company: Ab molta
oportunitat ha vist la llum pública vostre
article «Les Hardes Barcelonines».

Fa ja molt temps que existixen sem-
blants corals, y es una vergonya que pu-
guin, ab tota llibertat establir-se, des-
entrellar-se, anar creixent y augmentant
segons les necessitats de la mena de
gents de l'especie semi-humana que allí
s'entornen.

Encara n'havien fet poch al pintar la
brutícia, la baixesa, l'immemorialitat y to-
tes les furies de l'infem juntes; encara
podiau, sense errar, carregar més la no-
ta, ja que la ploma sola no pot pas donar
cabal idea de lo que es allò dels
femers, corals y demés porcos y co-
ves d'immundicia moral y material.

Pels gravats ja's ne podem fer més
concepte, empori si unhome se n'havia
de fer càrrech, com caldrà, pera po-
dar remey a tantíssima calamitat, jo ac-
sellar-la a la vista, la inspecció detinguda,
la vida anava, a dir, ad'allò pels que
tenen l'obligació de remeyar-ho. Tal ve-
gada això no's perdrien els clans dels
que com vos descobriu una part de la
podridura, la qual se troba protegida
per una muralla que fa vergonya hi
hagi mans que la bastexin, quan totes
les dels ciutadans haurien de pendre'l
picot pera derrocar-la.

Vos parlieu del districte VII y lo ma-
teix, y encara pitjor, passa en els dis-
trictes I y X.

En el districte I hi ha barris iguals
als pats del Alcalde, del Carboner, etc.
Tenim el barri del Somorrostro, les ba-
rrietas de la Llana, el barri del Ce-
mentiri, les barrietas den Suñol. Y en
el X, fins hi ha cases ab pisos que son
semblants a lo descrit en vostre tre-
ball. Casa hi ha que hostatja, segons
els meus càlculs, 900 persones, y pera
donar entrada y sortida a tanta gent
amagada o estirada, sols té dues
escales que ni escales semblen, ja que

els grabons son menjats de tan de trà-
fec; la gent que allí's troba, poden
pensar de quina categoria son, que'l vul-
guer ja coneix la casa pel nom de l'Ho-
tel.

De les barrietas no vull repetir lo
que vos vau dir, ja que si demaneu
documents als que vuen allí y els de
la guarnició que, despullada roda ab re-
mès que acrediti son estat civil.

Diem del Ráf y jo trobo que això
encara es pitjor. Així tenim la «Kábilas»
y no fora pas extrany que's kábilas
vinguessin dels rífens que dins de
Barcelona tenim per desgracia nostra.

Una sola diferencia, y aquesta no es
altra que's dels vostre destrue son en
sa immensa majoria drapaires, y els de
Somorrostro, Cementiri, Llana, etc., etc.
cetera, alguns treballen, altres vuen...
y els menys fan de drapaires.

Com diu molt bé, tal estat de coses
ha de desaparèixer, y per lo poch que
jo valguí y pugu aportar al meu po-
bre concurs a tan floable tasca, estich
disposat a ajudar-los en allò que si
gué útil.

Per a corregir les anormalitats en les
habilitacions ciutadanes, els cosos lle-
gisladors varen una llei de cases ba-
rates fa dos anys; el reglament pera
la seva aplicació vege la llista pública
fa sis mesos; ha vingut una R. O. o
R. D., que tot es igual pera'l cas,
obligant, a tot pot y deu ferbo, el no-
menament y constitució de les Juntes
de foment de cases barates, y per més
que havem insistit prop del Govern
que's fes com més aviat millor pera
començar la tasca d'edificar cases po-
rals pobres, dificultats insuperables — se-
gons manifestació del governador que
era l'avors Sr. Portella — l'obligaren a de-
morar el nomenament y constitució de
la Junta de foment de cases barates y
a despedir poch dies abans de sor-
tir va volguer que aquestes dificultats
fessin resoltes pel seu successor se-
nyor Sánchez Anido.

Quines dificultats o entorpeciments
son? Les ignorem.

De quins resorts, influències o en-
torpeciments se valen els qui no's con-
ve que això sigui un fet? Tampoch se
sab.

Jo crech que no ignoreu que per la
lleí y Reglament de cases barates
s'autoriza y se donen amplies facul-
tats an aquesta Junta de foment pera
posar en condicions o enderocar una
mena de construccions que no s'ajun-
ta a lo que reclamen la salut y les
bones costums. Y aquí estich més que
segur que, posats al descobert els
mals que's pobres patixen, els que ex-
plozen aquest vil negoci's defensaran
com el gat, panxa per munt, ab les
urpes.

Té la paraula el senyor Sánchez An-
ido al qui per començar sols demanen
que, cumplint la lleí, nomeni la Junta
de foment de cases barates. Mentrestant
vos felicit y conoracio a seguir avant
en la espinosa tasca empresa y en la
que vos ofereixo, si ho creueu convenient
el meu concurs. Y per últim jo dema-
no que no solament pugu ésser netaej
el Districte VII, sinó que també alho-
ra siguin desinfectats els districtes I
y X, no fos el cas de que fencia la fe-
na de llevar la malura d'un lloch se
deixés anar a un altre.

De vostre afectíssim,
I. GUILERA VILLARREAL

La guerra d'Orient

SITUACIO GENERAL

Els serbis son a Monastir; els grecs
truguen a les portes de Salònica, y
si no son obertes de bon grat les far-
an obrir per força.

Els búlgars han donat un pas més,
acortant als turcs cap a la que pom-
posament se diuen línia fortificada de

Chatalla y que's redueix a una sèrie
de fortins artillats a tota pressa. De-
vant d'ells s'extén una comarca plene
d'aiguamolls, hont els búlgars no po-
drán avançar més que ab ajuda fins
a la canura. Els aiguamolls son, segons
els turcs, la principal defensa.

Però si's confirma que's búlgars, sen-
se descançar ni un minut, s'han apro-
dat de Derles, a la costa del mar

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes.- Art antich y modern.- Pedagogia artistica.- Museus y Coleccions.- Art nacional y extranger.- Curiositats barcelonines.- Ressenya de conferencies.- Exposicions locals y forasteres.- Llibres y Escoles
Noticies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

15

L'Obra de l'Art Popular

Balconada d'una casa a la plaça de Llesp

Lletra den Flama a un jovincel amich qui va a Llotja y pinta notes de color els diumenges

Amich estimat: Ara que es començar el temps d'empendre estudis, y que has començada la teva feina d'estudiant acudint a les classes de Llotja, permet que'l teu amich Flama vingui avuy desde aquestes columnes a parlar-te de coses que molt temps ha tenia per dir-te y que avuy te dirà ab tot l'amor y grandesa que mereixen els teus anys y els teus entusiasmes.

Y cal que te les digui perquè ben sovint no ens donem compte de que assistim a fets molt transcendents per nosaltres mateixos. Cridats per una veu interna, ens sentim artistes. No sabem com anem a Llotja, dibuixem, estudiem, guanyem bosses, y en els tràilchs de aquests anys primera molt poques vegades ens adonem de que en el fons de nosaltres hi ha una vida humana que reclama pel seu cantó un reconeixement, una organització cuidadosa. Es quan la realitat truca a la porta del palau de les nostres més cares il·lusions que sentim tota l'agror del desengany, y es en aquest moment precis quan se fa la cria entre'ls homes y els hèroes, entre'ls qui per davant de tot hi posen el problema humà y els qui hi po-

sen el problema artístich, que, en aquest cas, necessàriament pren caràcters de humà.

Jo no sé, estimat amich meu, si has ben entès el valor d'aquest problema tan fonament interessant, però m'entendràs si't dich que es cosa de tots sabuda, que l'Art y la Realitat son dues coses desunides en l'actual moment de la nostra vida, y son desunides perquè jo entenc que ni del art ne tenim un ben cabal concepte, com no'l tenim tampoch de la realitat.

Respecte al Art, pensem que es alguna cosa deslligada de la vida, lluny dels interessos humans, fóra de tota subjecció social. De la realitat ne pensem que es una cosa dura y aixota, grisa y plena de tristesses; y així, em pesa per la tradició vultcentista, desgrejada del humà equilibri, anem aixecant l'Art vers unes cadibques regions de falsa divinitat, abandonant en la nostra ascensió el veritable lloch que'ns pertoca com a homes y com artistes.

Si't preguntés: Què es la Belleza? Acàs barbotejant provaries de contestarme a base dels conceptes den Manjarrés, y fins y tot, pera millor expres-

sarte, dibuixaries una silueta femenina, vaga, sense humanitat concreta, entre vista en qualque alegoria acadèmica. Fruita híbrida dels romàntichs ensomnats, no la podem ben explicar, perquè ella s'allunya de tota lògica humana; y ayl que en la lògica hi ha el fonament de tota bellesa, la base de tota perfecció, la positiva y palpable matèria d'ordenació, d'hont arrenca la bellesa veritable.

Per un fatal error de les generacions del vuitcent, portem a sobre'l càstich de viure. En comptes de trobar goig y alegria en la nostra quotidiana y usual existència, ens alimentem d'esperances y d'il·lusions; caminem pels camins de la terra com si hi fóssim forasters, perquè creyem que més amunt hi ha la Belleza, quets crida a coses més altes que les que'ns voltem, imaginant-nos la possible entrada en un reyalme espiritual hont no caldrà menjar el pa de la fadiga, ni esponjar el rahum del nostre esforç; pera beure'l vi d'aquell convit.

Hem après a trobar un goig de si-barita en l'isolament y la soietat. El nostre millor goig es per ara fugir dels homes y pintar, o esculpir. Solament al acabar l'obra'ls la enseneyem, y davant la seva natural indiferència ens queixem del país, de la falta de protecció als artistes, de la manca d'amor al art, de la ignorancia de les gentes y ridiculism ab mots plens de fel y de tristesa els bons burgesos, que, ab el seu treball constant y pràctich, donen la vida a les ciutats y als pobles.

Y en aquest moment en que al deixar l'adolescència entrem a la joventut: en aquest moment en que les necessitats de la nostra vida humana, traquen a la porta del Palau de les nostres il·lusions, hem dit que'ns partien les nostres forces en dues bandes, la dels homes y la dels hèroes. La dels hèroes es aquella sovint empenya per una inconnu-tença que renuncia a tot; fins les més cares y dolces coses de la vida li son privades: l'amor, les joyes pròndes y confortadores de la vida familiar, l'alegria del dever, la fortalesa de les contrarietats, son coses de massa luxe per un artista que, afeirat al goig del seu treball, quan en les alures tristes del seu taller gira els ulls al seu voltant, hi troba sols la solitud que vetlla el seu desvari, y els aspectes muts y sense entanyia de les seves creacions per tota companyia.

Y els homes, aquells de vosaltres qui desenganyats mireu les negrures del pover, aquells qui de cop y volta, espantats, renuncieu a les vostres il·lusions y apagueu dins de vosaltres la força creadora que Deu vos ha donada, cal dirho, no fet pas feina millor que la d'aquests hèroes inútils, perquè faltem com ells a la pera l'Art, passem la vida treballant sense goig ni alegria en tasques que contradiuen la vostra manera de ser; castigantvos constantment, alimentant a cada contrarietat la recança d'haver deixat el contreu de les belles coses; peral qual y sols peral qual us sentiu cridats.

Aquesta es, amich, la tragedia social que presenciem, aquest es el drama punyent y dolorós a que assistim, aquesta es l'escena sangnanta entre dues forces essencialment humanes y unides, que hem atiat com a cretins furiosos l'una contra l'altra.

Mireu, per un moment, estimat amich meu, l'espectacle d'aquestes dues joventuts: l'una entregada a totes les independencies filles de la manca de tots els goigs humans que neixen del dever, com a natural compensació seva. En ella s'hi crea aquest tipus repugnant del hòbhe, qui, per unich tresor de sa vida, té l'impudor de la miseria; l'home qui ha d'apagar la sed d'amor en la disbauxa, aquell qui destrueix els millors sentiments pera que no li fassin nosa, y a potth a poch va arruinant la seva propia humanitat que'l destorba, creyent que sense ella podrà lliurement fer el seu art.

Mancat del home, que es origen y causa de l'art, perquè l'art es en nosaltres y no a l'exterior, perquè'l portem a dins y no es en les coses, perquè es subjectiu y no es objectiu, el seu treball no té humanament cap valor, els demés homes poden passarsen perfectament, car el centre de tot l'interès humà radica en la nostra propia naturalesa, y per això l'art es la revelació de la nostra naturalesa.

Y al costat d'aquest cas, que es la fruita agra d'un heroisme desplaçat y inútil, trobem aquell del qui, més coquí que prudent, més cobard que mesurador, s'espanta y renuncia. Ell deixarà la escola y els seus estudis, les seves il·lusions y les seves qualitats, y se tancarà dins les vidrieries de un comerç, y arrossegant la tristesa y la disconfortament de tota una vida al costat dels joves comerciants que, amorosos del seu ofici, treballaran alegrement trobant la joya en els seus devers.

Tú bé sabs prou, estimat amich meu, com aquest cas se dona ben sovint. Els pares no poden sostenir la carre-

ga dels estudis, necessiten els guanys del noy. Sota veu, en la intimitat domèstica, els esposos parlen de que'l fill cal que guanyi. La vida es així, y aquesta lley del dever, plena de totes les alegries, escola de totes les fortituts, devé dura, amarga, destructora d'un poverir brillant potser; y el pare, ab el dol al cor y les llàgrimes als ulls, com Abraham, porta al seu fill al sacrifici, mentre les desventures van teixint, com a Parques concordes ab els seus vels ombruts, la xarxa de les tristesses, dins la qual restarà una joventut alicaçada, com el voltor dins de la gabià.

Ja sabs prou, amich, que tot això que acabo de dirte, no es pas un entreniment literari, sinó una molt fondata y sovint dura realitat. Fins en els casos de fortuna, hont el jove estudiant disfruta del descaus d'una posició econòmica paternal ben folgada, el problema se deixa sentir; si no ab la cantellada aspresa dels altres casos, ell, no obstant, fa la seva aparició baix un aspecte de conducta moral que pot concretarse en la màxima americana que diu: «El no guanyarse la vida, es una immoralitat».

Certament, per grua y rectitud que sembli la creencia d'aquesta dita, convé que no la desatenguem, ni que excusem com a homes el seu incumpliment, atribuintlo a causes com la de l'incultura social que no aprecia y paga els nostres productes. Tampoch deu valdréns, pera encarrar-nos ab la duresa aparent d'aquesta lley humana, el fet d'ésser nosaltres uns esforçats treballadors; les nostres condicions d'activitat, essent molt bones y lloables, per causa del llur desencaminament, no perdonen tampoch la falta que cometem ab nosaltres mateixos al convertim-nos de joves en pesada càrrega familiar, y d'homes en contemplatius miserables.

Compendràs perfectament la justícia y la real necessitat d'aquesta sentència, que Deu posà en boca del Angel, al llençar a Adam y Eva del Paradís, si poses atenció en la enumeració precisa dels greus mals que'ns incompletem reporta, car ja hem dit que d'aquest estat de la boheria, posada de moda per la sentimental casuística de Murger, ne pervenia la destrucció de lo millor del hòme, el veritable enriament de lo més essencial y virtuós d'ell, l'Amor y el Deber, dues fonts de joya y de perfecció humana que tenen, ab tot y la seva elevada categoria moral, les seves bases en lo més rudimentari de la vida privada.

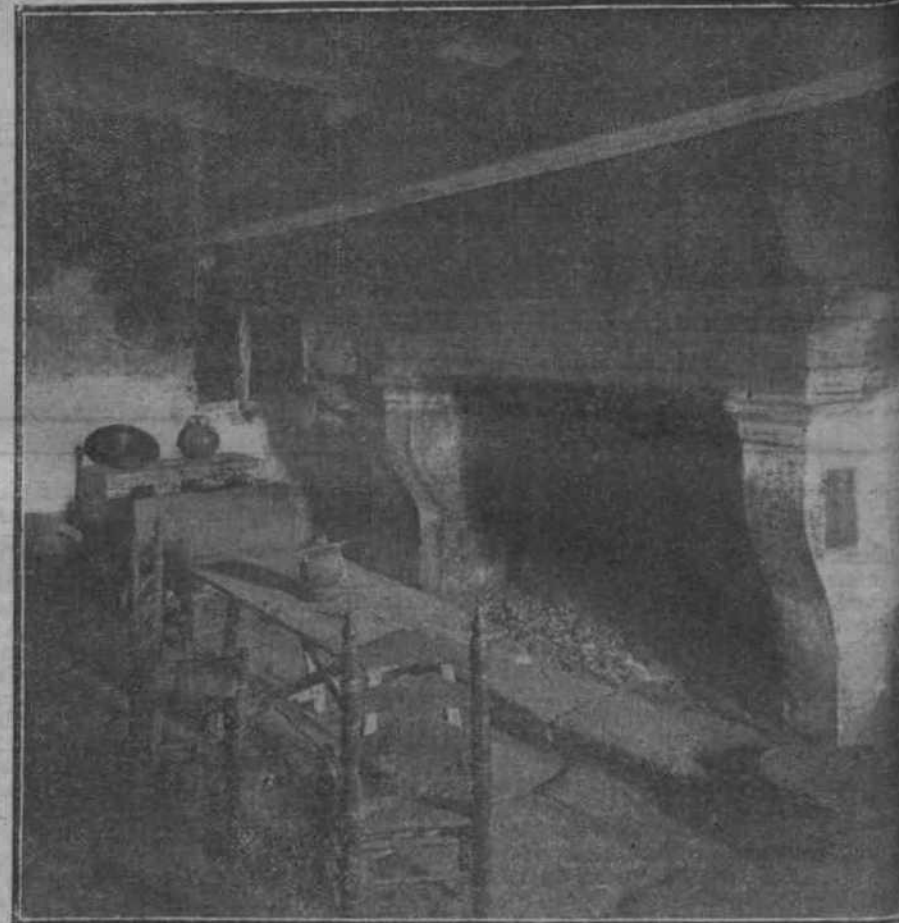
L'Amor, es escola de totes les perfeccions y origen de tots els alegres devers de la vida. Qui l'entén dintre de lo millor de la seva humanitat y ab ell lo millor del seu art, car l'Art ja hem dit que no era una cosa externa al hòme, sinó un producte més elevat, més perfecte, com més perfecte y més completa sia la seva humanitat... Y, no obstant, iquants dels teus amichs y acas té mateix haureu aturat el broilard magnífich dels vostres sentiments! Quantes vegades, després de mirar els ulls lluminosos d'una noya, us heu girat de cara a l'avenir, y davant l'ombra, heu aturat la canço que us venia a flor de llabli. Quantes vegades en el fons del vostre esperit heu deixat tombar en ruïnes la torre d'or d'un sentiment alçada per la cap de Deu! Quantes vegades la flor s'ha desfullat sense donar fruit, y heu deixat caure en el fons de vosaltres mateixos els perals desmayats, que, mancats de la sava de la branca, han tornat germe de corrupció y de malura.

Per això entenc que'l primordial dever de tots nosaltres, es no renunciar a res de lo que la vida dona al home. Cap dels seus goigs deu ésser-nos camp vedat; però tampoch devem defugir cap veritat si volem la completa formació de la nostra humanitat, car el goig y el dever son dues coses profundament unides, germe y floració l'una de l'altra, de tal manera que no pot pas dirse ab precisió absoluta si el goig surt del dever, o el dever surt del goig.

Proposa així, el problema de la nostra vida, donchs, sembla per a nosaltres solució, car s'hi fonamentals principis de la perfecció humana, que hem decidit com a precisa pera la existencia de l'Art, son el Goig y el Dever, y aqueixos tenen, a pesar de la seva alta categoria moral, com ja hem dit, la seva base en els més humils principis de la vida usual, y hem dit també que la vida usual y l'Art eren dues coses que no s'avenien en l'actual moment social, es precis convenir, abans de passar més enllà, que'l problema està actualment en tan difícil plantejament de solució com poguem presentar, y que pera resoldre'l particularment o individualment, sense assentar les seves causes, no tenim més remey que anar a la ventura, aprofitant les escletxes que les molt variades circumstancies de la vida ens deixin obertes.

Mes això, es imat amich, no soluciona res. L'entregarse en els braços de la

L'Obra de l'Art Popular

La llar de foch a l'hermita del Miracle de Solsona

casualitat no es pas bon sistema pera esmenar la nostra vida. Cal que dins de la possibilitat humana tinguem el governal de nosaltres mateixos a la nostra mà, y això sols podem lograrlo analisant el fonament del nostre problema, l'òs, diguem-ne, de la qüestió, desbrocantlo de tota la serie de revestiments que'l desfiguren, fins d'aquells revestiments gloriosos que no devem dubtar, poch ni molt, en rebutjar, si ells constitueixen un destorb pera'l desenvollop y íntegra rehabilitació de la nostra vida de homes, car hem de tenir ara y sempre ben present, que sols allí hont pot afirmarse que hi ha tot un home, es possible la creació d'una obra d'art en el sentit més elevat pur y complet de la paraula.

Mes, sortosament la vida general de les coses y dels homes, tal com se'ns presenta en la seva essencia, no es pas complicada ni dificultosa. Lo que passa, és, que sovint desfigurem els fets, els objectes y als autors d'ells, de la nostra superioritat, a títol de civilització y refinament, ens desviem dels seus lògics y normalissims reglaments.

Y això es lo que en realitat ha esdevingut en lo que al art se refereix. Dotades d'un major bon sentit, les altres coses de la vida no shan pas mogudes de la realitat, tant que l'Art, imbut per totes les superficialitats del Renaixement, ha abandonat aquesta dolça y bella realitat d'aquí baix, elevante-se en un reyalme sense bases solides, que corp més s'es enlairat, més dificultosa ha fet la supervivencia dels seus ciutadans entre'ls homes de la terra.

Certament, no devem donchs oblidar que no tot lo que en la historia del art hem après a conèixer com a fets gloriosos, son efectiuament fets gloriosos. Al meu modest entendre sols devem considerar tals, deixant apart el seu valor intrínsec y judicant les coses desde'l punt de vista humà, (car homes som y com a homes devem viure) aquells que van, no dirigits a suavitat l'home de la seva vida usual y transportarlo a les altes regions de la Belleza, sinó aquells que van directament a embellir aquesta vida usual.

Desgraciadament ha sigut doctrina es-

campada en els tractats d'estètica del segle XVIII y bona part del XIX, a ta de que'ls fins de l'art son els d'òs l'home per danant de les miseries de la vida. (Oh trista eficaia la d'aquell art! car jo m'imagino la tristesa ab l'home, al devallar de les altures, l'Art l'havia transportat, empendrà nou les tasques humils y quotidianes. Es per això que dn se pregunta si seria molt millor que l'Art, en comptes d'aixecar l'home per danant de les series de la vida, pera deixar-l'hi altre al cap d'una estona, se dediqués a aquestes miseries devinguessin belles, aquestes necessitats tornessin grates, aquest usual pesant tornés motiu de ya, car es en aquestes miseries, en aquestes necessitats, en aquest usual fora d'ells, que l'home per lloy de natura deu viure.

Perquè, estimat amich meu, segons aquest concepte de la estètica vultcentista fan escampat entre nosaltres, una que tots aquests sacrificis que'ns presenten, aquests renuncies que'ns duexen al cap-devall a més altura que pugui tenir un apotecari preparant de narcòtics y morfines destinats a apartar als homes, per uns moments, les miseries d'aquesta vida. S'ons aquest principi, el nostre dever será com quan haguem distret a força gent, compliment de les seves obligacions tota la major gloria que a n'aquests mes un obra d'art podrà alcançar, la de fer més greu y més intensa aquesta acció de desordre.

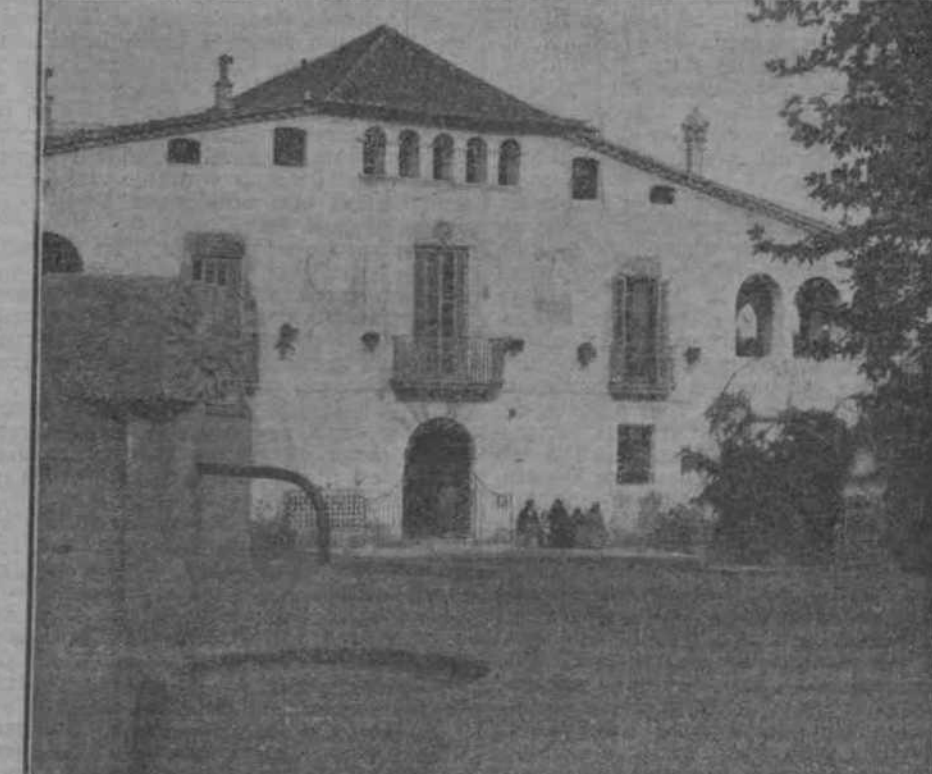
Y que no's digui per atenuar la idea d'aquest principi, que aquesta evació dels homes es pera les hores lleure, perquè aleshores la ridiculesa d'ria a fer lloch al error: car seria cert cosa ben graciosa que'ls obrers els comerciants, els banquers y els nuyers, al sortir de llurs fàbriques y patxos, se n'anessin al Museu pera ladar-se a n'aquelles regions ideals, que'ls tractats ens parlen, convertint en cosa d'edisplay y diversió honesta, la mena de tobogan espiritual, com aquell solaz y honesto entreteniment que motivava, no fa molts dies, el trasllat d'un quadre de Goya desde'l minist-

L'Obra de l'Art Popular

Un dels Pilars de fusta de la Casa del Butxí a la Seu d'Urgell

L'Obra de l'Art Popular

La Masia Güell a Santa Coloma de Cervelló

L'Obra de l'Art Popular

Capitell y caransa, en una casa del carrer Major de la Seu d'Urgell

L'epopeya oriental

Diagrama o mapa panoràmich del camp de batalla entre'ls exèrcits búlgar y turch als entorns de Lule-Burgas, en la conca del riu Ergene.

La gran batalla de Lule-Burgas ha sigut un cop mortal per la Turquia. En ella va acabar la llegenda de la invencibilitat del seu exèrcit. Els búlgars atacaven ab una decisió i ab una empenya aclaparadores. Entre aquests braus hi havia joves reclutes de 17 anys curats pel més ences entusiasme patriòtic. Els turcs se defensaven bé individualment, però aixafats per l'artilleria búlgara, mancada admirablement, hagueren de recular deixant sobre'l camp de batalla casi la meitat dels 100.000 homes que formaven les divisions turques y les tres quartes parts de la seva artilleria.

La retirada, que tingué tot el caràcter d'una fugida pavorosa, s'ha allargat fins a la serralada de montanyes de Chatalla o siga a la línia exterior de fortificacions de Constantinopla.

Fou un desastre y una retirada sense precedents en la historia militar. Les grans superbes divisions del exèrcit turch que comandava Abdullah-Pachà, foren desmuntades y desmoralitzades a tal punt, que se'l considera el desastre més complet després de Mukden y la desfeta més grandiosa després de la de Sedan.

Un corresponent anglès, desde Chortala, envia detalls esgarrifosos de la batalla.

Abans del mitjà del búlgars varen treure's els turcs de Lule-Burgas després d'un gran canonge y un viciós atac a la bayoneta. Exterminada la quarta divisió turca, els búlgars avançaren cap a l'estació del ferrocarril, situada a cinc quilòmetres de la vila, y allí, durant dues hores, els oposa una resistència desesperada la divisió de cavalleria de Sadi-Pachà y Ferid-Pachà, aquest últim servi en l'exèrcit alemany durant molts anys.

Després d'un veritable duel d'artilleria, entre's dos exèrcits, aquella immensa massa de cavalleria turca se llença impetuosament contra'ls búlgars causant momentàniament una perillosa confusió, però en son avanç toparen ab una gran secció de ametralladores búlgars, davant de les quals hagueren de re-

cular els pocs que no quedaren estesos en el camp.

En aquells moments els búlgars referen y hi abocaren l'artilleria grossa, y davant de tan poderosos arguments la guarnició de Lule-Burgas hagué de batres en retirada, que s'acabà ab desordre. Sols els que fugiren se salvaren. La vila quedà buida, sols l'ocupaven els morts que omplien els carrers y els camps dels voltants y la vanguardia búlgara.

L'artilleria turca, instalada en uns turrons del voltant, començà un foc terrible contra aquella vanguardia búlgara, causant li importants pèrdues, però desseguida les bateries búlgares se situaren en posicions dominadores. Tantost fou lograt això, l'avenc dels búlgars fou ràpid. El foc dels canons búlgars era abrasador. Se feya ab una calma perfecta y una precisió maravellosa.

El general en que del exèrcit turch observava el combat desdell cim d'un puig proper a Sathkoul, y per considerat l'efecte que li devia causar l'espectacle desolador de sa muntanya demudada y sa artilleria, o desmuntada, o muda. Els artillers turchs havien acabat les municions, y creuats de brassos o morien del espectacle de la metralla o esperaven morir lluitant cos a cos en un atac a la bayoneta dels búlgars.

La batalla se convertí en un canonge que s'acabà quan la metralla de la gran divisió d'aquell camp immens de foc y de mort. A l'exèrcit turch se li acabaren les municions, y en escamots s'escampà, fugint y abandonant els morts y ferits damunt del camp de batalla. En alguna ambulancia de la Mitja-Lluja Roja hi havia alguns metges curant molts de ferits. La major part d'aquests morien de fret sobre'l camp durant la nit.

La retirada durant una hora se realitzà ordenada, però quan les divisions búlgares se concentraren y ab tot llur pes a la matutina caigueren damunt l'exèrcit turch, allavors ja no hi hagué medi d'aguantar-los; allò no era més que una

massa d'homes que fugia atropellat-se uns als altres.

Sathkoul fou pres sense resistència. Allí els búlgars hi trobaren un gran dipòsit de material de canons, fusells y bagatges dels turchs.

Els turchs, vençuts en les operacions de la línia Viza-Lule-Burgas, seguien baten-se en retirada, replegant-se en dues columnes de front, passant per Chortala (quarter general turch), y un punt del oest de Seral. La columna nord s'esforçà pera assolir una posició indicada per una línia Sarai-Istranja; la columna del sud, Chortala, al objecte de provar una darrera resistència, apoyada en la línia exterior de fortificacions de Constantinopla.

Merèts a l'ajuda de dues divisions turques, arribades a l'oest de Istranja y a Cherkesskoi, les tropes turques que desordenadament fugien del camp de batalla de Lule-Burgas, pogueren allò concentrarse en part. Malgrat totes les consideracions, es molt dubtós que una forta porció del exèrcit turch pugui arribar a la línia exterior de fortificacions de Constantinopla.

Una divisió búlgara se precipità a tallar la retirada dels turchs per modi de columnes volants, que desde Sarai se llencaren en direcció a Istranja y Karageleu. La marxa d'aquestes columnes se retardà pels combats que hi hagué en els boscos del sud-est de Viza, però després de vençudes les forces turques d'aquell indret, el moment invasió búlgar se va fer vigorosament. Durant el combat de Lule-Burgas, una divisió sense direcció fou rebudada cap al sud y aniquilada. La via ferrata fou trencada en variis punts, entre Chortula y Chatalla, un dels punts sobre'l riu Egeu, prop de Cherkesskoi, fou volat.

Durant la retirada, els turchs s'entre-garen als més horribles excessos. Tots els pobles cremaven y tots els cristians eren assassinats. Se portaren com a fets.

blichs siguin acabitats en la vall del Vardar; quel port sigui resseguit per vies normals, ben construïdes, y ligades ab la xarxa serbia y austriaca y Salònica quedará convertida ab la metròpoli comercial de l'Orient.

Abans de l'aliança de les nacions balcaniques, que tots hem presentat ab veritable sorpresa, búlgars y grecs sempre estaven a punt de barallar-se, disputant-se la possessió de Salònica. No se sab com, el tzar dels búlgars y el rey dels helens han solucionat, per la que an els els peçoque, aquest tan difícil problema. No hi ha dubte que, per llur costat, els l'hauran deixat solucioant.

Però es ben cert que ells, en llur concert, no han escoltat a un altre poble que, tant com ells, vol fer arribar sa administració fins a Salònica: ens referim a l'Austria-Hongria. Que en la reorganització de Salònica hi pugui haver lloch per tot hom no ho pensam pas.

Un cop arribats els turchs a Constantinopla, o llemcats al altre costat del Bosfor, búlgars y grecs poden arribar a entendre's pera pacificar la Macedonia y assegurar el llur espandiment de Salònica, però es de creure que may en aquest concepte s'entendran ab l'Austria.

S'està ben convenut arreu de que l'Austria vol arribar fins a Salònica. Donchs sembla natural que l'Austria no permetrà que ningú se instali damunt les runes del domini turch. Y es de suposar que, pera reglamentar la qüestió balcanica—que cadra solucioant-la bontost—se plantejarà aixís el problema: o Salònica perals turchs, o Salònica perals austriacs. Podria ser que aquests, durant alguns anys, s'accontentessin ab tenir les vies d'accés al port, ab una ocupació de la conca alta del riu Vardar, però sembla impossible que l'Austria accepti la instal·lació—encara que sigui temporal—a Salònica de una nació intel·ligent y activa com la búlgara.

El nostre entredrell problema més difícil de la qüestió, tan brutalment plantejada a la diplomàcia, es la ocupació de Salònica. Se podrà trobar una solució acceptable a tots els altres problemes de detall: el lliure pas dels estrets pera la Rússia, l'engrandiment de la Bulgaria y dels demés aliats, organització de la Macedonia per modi d'un condomini entre slaus y grecs, però la qüestió de Salònica resta ab tota sa gravetat perque no pot ésser resolta contra les previsions d'una nació sense que esclati la pau o guerra que tota la Europa voldria evitar.

Durant molt temps, en el segle XIX, l'Austria ha sigut una nació de la Europa central. Pera preparar l'acces de l'Alemanya a la part alemanya de la Austria, Bismarck y tots els demés estadistes alemanys, han conduït a la marxa d'aquesta Europa central y han fet de l'Austria una nació oriental. Durant els anys d'aquest segle, Austria ha estudiat son canvi ab reculment y d'una manera molt silenciosa, però ella ha seguit sempre sa marxa constant en aquella direcció.

Ella ha comprès que sense colonies, y no poguent-ne en endavant conquerir, no li quedava altre recurs que engrandir-se per l'indret d'Orient. Per això de augmentar son poder marítim, s'ha pogut convèncer del perill en que's trobava per sa posició al fons d'un mar tancat, que's italians poden tenir sempre dominat pels canons de ses esquadres, ja formidables. Ella, donchs, vol marxar envers un mar lliure, envers l'Orient, y no hi pot arribar més que pel camí de Salònica.

Sols la pressió d'Europa y dubtant de les conseqüències fondidals que hauria tingut una agressió contra els propietaris actuals (els turchs) de Salònica, ella s'ha temporitzat durant aquests darrers anys. Però's seus plans semblen ja ben meditats y les paraules dels seus homes de govern sembla que revelen ben llurs propòsits: l'Austria vol anar a Salònica, de grat o per força. Y l'Austria no sembla pas que pugui consentir que aquesta ciutat, de tan capital importancia, pugui caure sota la dominació d'una nació, capaç de ferir el port que Salònica ha d'ésser aviat o tard.

Al mateix temps no hem de decaentendre de la Salònica d'ls dies actuals, dels aconteixements d'alir y d'avuy. Els exèrcits grecs avancen victoriosos cap a Salònica, avui tot es grec. No sabem hi arribaran. Però de que comença a ser es que no s'hi quedarà per sempre.

Si Salònica ha d'anar a parar a mans d'alguna de les nacions aliades, es qu'hi bé cert que serà pera Bulgaria la única nació que, ab l'ajuda d'Europa, pot donar an aquell port tota la grandiositat que li cal.

Mes s'ha de repetir: sembla impossible que l'Austria s'atregui a Salònica, sigui búlgara. Es de creure que posarà sos exèrcits en marxa quan vegegi que la sort d'aquesta ciutat s'ha decidit solament entre les nacions aliades, pera felihi entendre son deig formal de conservar un accés directe al mar Egeu.

Es aquí el punt negre de la qüestió. Salònica es, donchs, la ciutat d'Orient que a tota hora s'atregui a Salònica, sigui búlgara. Es de creure que posarà sos exèrcits en marxa quan vegegi que la sort d'aquesta ciutat s'ha decidit solament entre les nacions aliades, pera felihi entendre son deig formal de conservar un accés directe al mar Egeu.

De l'Eclair.

Grecia y Catalunya

El periòdic d'Athènes "Athina", del dia 9/22 d'octubre, publica el següent article baix el títol de "Un miting de catalans". Diu aixís:

"El gest generós dels catalans a favor dels helens, y en general dels pobles balcanics, será certament acollit ab gran emoció en nostre país, que fa 600 anys entaula estretes relacions ab la Gran Companyia dels Almogàvers, cridada aquí pels franscs, que eren allavors els conqueridors de la Grecia.

En aquella època els catalans se distingien per sa tàctica militar y la batalla que lluraren contra'ls franscs en 1311, prop de Cephiso, es un model que ha quedat entre'ls mètodes que'ls exèrcits apliquen pera batre a llurs adversaris.

L'heroica Gran Companyia d'Almogàvers, després d'algunes aventures per aquelles terres y d'haverse instal·lat a Athènes, no hi deixà mals records, malgrat lo que'n diu la malsa popular que sempre ha estat cruel contra tot lo estranger entroncat a Grecia d'una manera o altra.

Desde allavors que's conserva viu a Catalunya'l record de l'expedició dels catalans a Orient, y's sembla haver sentit a dir que en les veles cançons populars catalanes s'hi esmental non Athènes y de Cephiso, y recorden també els bells olivars que son comparats ab els d'Espanya.

Avuy, abans que tots els altres espanyols, y en general abans que tots els altres pobles de l'Europa occidental, els catalans alen la veu pera manifestar llurs sentiments filo-balcanics. Per això, pera que'ls demés pobles seguixin llur exemple.

(Vegis en altre lloch l'informació del dia)

La Reforma de l'Administració local

Les bases del senyor Barroso

V.

"Base dotzena.—Atribuciones de los Alcaldes.—Alcaldes delegados. Coojces los Jurados.—Atribuciones de los presidentes de Juntas vecinales y de los de Mancomunidades.

Poques diferencies estableix aquesta base en les atribucions de l'alcalde, ab l'actual legislació. L'alcalde segueix tenint el doble caràcter de que de l'administració municipal y de delegat del Govern en el Municipi. Com a tal delegat, dependrà del governador y del ministre de la Gobernació y podrà ésser privat, total o parcialment, de les funcions delegades, que en cas de resistència se concediran concretament al jutge municipal o a un dels seus suplents.

En els Municipis de més de 10.000 habitants, el nomenament dels agents armats correspondrà al governador, a proposta de l'alcalde.

En cas d'ineptitud o culpa notoria y concreta en el desmenyo de funcions delegades en un alcalde elegit per l'Ajuntament, se'l podrà privar d'elles per ministeri, a proposta del governador, nomenant un nou alcalde d'entre'ls regidors, o de fora d'ells, en casos excepcionals, pera exercir les funcions delegades ab independència de les de l'alcalde popular.

Els regidors jurats entendran en el compliment de les ordenances y en les reclamacions contra multes municipals. Els alcaldes pedanys y de barri tindran el doble caràcter de que de l'administració municipal y d'auxiliars de l'alcalde pera la conservació de l'ordre públic. Els presidents de les Juntas de Mancomunitat tindran facultats analògues a les dels presidents de Juntas vecinales.

Exerciran autoritat en els termes o zones respectives, l'alcalde, els tinentes, els regidors jurats y els presidents de les Juntas vecinales.

"Base tretzena.—Funcionamiento de los organismos municipales.

L'Ajuntament en ple se reunirà ordinàriament quatre vegades l'any. Dues d'aquestes reunions se celebraran forosament del març a maig l'una, y de set-

tembre a novembre l'altra; aquesta pera discutir y aprovar els pressupostos aquells pera aprovació dels comptes. Les altres dues reunions trimestrals se celebraran en la data que l'Ajuntament acordi.

Se celebraran reunions extraordinaries quan l'alcalde les convoqui, les demanin la tercera part dels regidors o ho ordoni el governador, no poguent tractar més assumptes que aquells que determini la convocatoria. L'assistència farà obligatoria y els acorts se pendran per majoria.

L'assistència a les reunions de la Junta permanent será obligatoria y no podrà haverhi abstenció de vots.

A les assemblees dels Municipis oberts será prefeix, pera deliberar en primera convocatoria, l'assistència de la majoria dels veïns que hi tinguin dret. L'Assamblea discutirà, y aprovarà en son cas, els comptes que li presenti l'alcalde ab l'informe de la Junta permanent.

"Base catorzena.—De los secretarios de Ayuntamiento y de los demás empleados municipales.

Els nomenaments de personal y la separació, corresponden als Ajuntaments en ple, que podràn organitzar les oficines com reguun convenient se obligatori un secretari, que ho será de l'Ajuntament, de la Junta permanent y de l'Alcaldia, menys en les poblacions de més de 25.000 habitants, que podrà nomenar un secretari de l'alcalde. En les que'l presupost no baixi de 100.000 ptes. será obligatori un comptador.

La lley determinarà les condicions generals y funcions de secretaris y comptadors, de conformitat ab les regles que detalla la base.

L'alcalde y la Junta permanent podràn corregir disciplinariament als secretaris y comptadors. La lley determinarà les facultats de la Junta permanent pera atendre d'una manera interina, entre una y altra reunió trimestral del ple, a la continuïtat y normalitat dels serveys, cas de vacants en els emplaes municipals.

Els secretaris y comptadors serán responsables de no advertir la illegalitat dels acorts que's prenguin.

X. Y. Z.

De Societat

Al Monastir de Montserrat contraguereu matrimoni En Andreu Oliva Lacom, enginyer industrial y fill del acabat industrial y ilustre individu de la Junta Obrera del Poble Nou, ab la gentil y bella senyoreta Na Maria de la Esperanza Felix y Berenguer. Acompanyats de padrins En Josep Alsina y Riera, propietari; En Carles Berenguer, advocat; y En Marián Brujas Planas, notari.

Beneí l'unió el Rnt. Sr. Ecdòm del Poble Nou, qui endegà als reventats una sentida plàtica.

Sport

Futbol

El diilluns se celebrà el banquet ab el qual el Club Barcelona's despedí de l'equip de la R. Societat de San Sebastián que aquests dies ha vingut a jugar dos partits que han sigut dos acon-teiximents.

Assistiren al banquet l'equip y els individus de la Directiva del S. S. que els han acompanyat, la Junta del B. i el seu primer equip y bon nombre de socis, fent un conjunt d'uns 60.

A l'hora dels brindis s'alcà el senyor Camper d'entorn el banquet als visitants, als quals dirigí frases d'elogi ben mereixudes; anatemisà als eterns periborrats que enrenen el sport, com tot lo que toquen; airmà que era arribada l'hora de desllindar els camps, y feu una crida a tots els homes de bona fe pera anar tots junts a la unió de tots els aficionats, enant un exemple d'entendiment als de baix pera que disciplinadament treballin pera'l seu millorament físic, enfortint la patria en tots els ordres.

Li contestà el president del S. S. se nyor Pardiñas, agraint els mls obsequis rebuts desde que arribà a Barcelona, hont sempre hi han trobat una acollida carinyosissima tota els sportmen de tot arreu; que Barcelona ofereix un aspecte tan bonic y tan atractiu als forasters, que voldria que tots els espanyols vinguessin a veure ab la nostra ciutat la veritable honra d'Espanya que la emblema davant de tot el món. Digué finalment que si aquest cop havien perdut un altre guanyar y això fóra un motiu més pera trobarse junts més en davant.

Després de breus paraules del senyor Serra dirigides als companys de sport, el secretari del Club senyor Torres feu ab gran eloqüència l'elogi de la terra vasca, dient que de dalt del Pirineu ens portaven llum, aire, sol y vida; abogà per la unió de tots y dirigí un arreuveure als jugadors.

Igualment digué algunes frases el senyor Masferrer, dolent-se de que no hi hagi prou disciplina y unió entre'ls jugadors y de que adreixos nequissos destorbin son les iniciatives lloables.

Acabà la festa ab el cant del Guernikaco y variis arxitzos, després intse tornem ab recansa dels futbolistes domestiarres.

Ahir al matí s'entornaren a la seva terra.

Que tinguin un bon viatge.

Nautich

Després del banquet tingueren el gust de conversar breus moments ab el conegut yachtsman senyor Pardiñas, quins confirmà que ademés del nou yacht de set metres ab el qual el Rey vindrà a prendre part en les nostres regates d'aril, se n'està construint un altre que li representarà el Club de San Sebastián en les esmenades regates, a les que hi concorreran ademés dos de sis metres del mateix Club.

Ens confirmà, ademés, l'animació que hi ha ab Canlàmbich per les nostres regates, a les que hi vindran tots els Clubs.

Ciclisme

El passat diumenge se celebrà a Vich una carrera, organizada per elements de la dita ciutat, de 25 kilòmetres, passant per Taradell-Baleny-Tona y acabant a la pista del Vich Sport hont donaren vuit voltes.

Els corredors pertanyen a les dues primeres categories, havent acabat com segueix: Primera categoria: Jaume Ferrer, 55'; Mamel Sala 57'; Josep Sala 60'; Joan Pujals 1 hora 46'; Lluís Rovira.

Segona: Josep Casacuberta 1 h 15'; Miquel Moré 1 h 21' y tercer Damà Vilasola.

A tots els foren oferts diferents ob-jectes d'art.

La carrera resultà molt disputada, haventhi gaires averes.

Cal felicitar al Vich Sport y a tots els elements que han contribuït al bon èxit de la carrera.

Cos a peu

Pera'l dia 17 anuncia definitivament Sport Athletic Barceolà la celebració de la volta a Barcelona, que sembla que tindrà gran importancia.

Diputació

Borsa del Treball

Ofertes 6 novembre

3.423, meritori avençat que sapiga escriure a màquina, de 15 a 17 anys; indiferent que sigui una senyoreta. — 3.424, reparador de llet, de 14 a 16 anys. — 3.425, meritori, de 14 a 15 anys. — 3.426, recader, de 14 a 15 anys. — 3.427, meritori, de 15 a 17 anys. — 3.428, escriptor practich tempor tingui bones lletres, de 17 a 22 anys. — 3.429, dependant practich en la venda, preferit si coneix joguines, de 17 a 22 anys. — 3.430, meritori, de 18 a 19 anys.

Baixes

3.401, encarregat de vins. — 3.361, ajustador matris. — 3.367-68, meritoris.

— Museu Social. — Resum dels serveys prestats durant el mes d'octubre de 1912.

Comunicacions rebudes: Espanya, 34; extranger, 29. — Comunicacions enviades: Espanya, 204; extranger, 20. — Serveys del Secretariat popular: a entitats, 5; a particulars, 9. — Publicacions ingressades per donació: llibres, 7; follets, 21. — Publicacions ingressades per compra: llibres, 9; follets, 15. Revises rebudes: mensuals, 4; extrangeres, 67. — Visites al Museu Social: individuals, 1.050.

— Han visitat al senyor Prat de la Riba l'arquitecte don Josep Puig i Cadafalch i el regidor regionalista don Pere Montanyola.

També l'ha visitat una comissió de pares d'alumnes de l'Escola d'Enginyers Industrials ab l'objecte de pregarli els faciliti un local pera restablir les classes de la mentada Escola ab caràcter particular.

— El número index de preus de subsistencies al detall a Barcelona, segons càlculs de la secció d'estadística del Museu Social, resulta ser pera'l finit mes d'octubre, 100'1.

Perals mesos anteriors del present any els números index foren: janr, 99'6; febrer, 99; març, 99'5; abril, 100'7; maig, 99'8; juny, 97'4; agost, 98'1; y setembre, 98.

— Diluns se reüní la Comissió del monument a mossen Jacint Verdaguer, havent acordat convocar pera'l vinent diilluns, dia 11, a dos quarts de quatre de la tarda, als representants de les entitats més importants d'aquesta capital ab objecte de tractar de la subscripció pera la erecció de dit monument.

— La Comissió Provincial en la sessió que celebrà diilluns, despachà els següents assumptes:

Informe sobre l'autorització sollicitada per la societat anònima Energía Eléctrica de Catalunya pera transportar energia eléctrica desde Sant Adrià de Besós a Manresa y Barcelona.

Recurs d'alsada interposat per don Lluís Bonneyof contra una multa que li tingué la tinença d'alcalde del districte tercer d'aquesta capital per circular sense llum darrera, un automòbil de la seva propietat.

Idem idem pel mateix interessat contra altra multa imposada per la propia tinença per portar encesos els reflectors del seu automòbil.

Idem idem per don Miquel A. Creus contra un acort del Ajuntament de Sant Boy de Llobregat ordenant l'enderroch d'unes obres. (Se reclamen antecedents.)

Reclamació d'antecedents pera informar sobre'l recurs d'alsada interposat per don Domingo Balet contra un acort del Ajuntament de Montornès sobre l'enderroch d'una tanca.

Idem idem pera informar sobre'l recurs d'alsada interposat per don Pere Pabla contra un acort del Ajuntament de Sant Ognat del Valld'ordent l'enderroch d'unes obres efectuades davant de les cases números 1 y 3 del carrer de Pabla.

La mateixa Comissió en sessió diilluns va despachar els dictàmens proposts l'aprovació y enique dels comptes municipals de Begues, Masies de Sant Hipòlit de Voltregà y Oria de 1911.

Salònica

Tots els que s'interessen per la guerra dels Balkans—y son quasi tots, perque quasi tots estem a mercé dels aconteixements—deu despendre en aquell mapes que tenen a mà, les ciutats que estan amenaçades pels canons dels exèrcits aliats: Sathkoul, Uskub, Kumanova, Adrianopolis...

Però hi ha una ciutat, entre elles, que té una importancia superior a totes, en classificació després d'ella, en l'ordre de fat es Salònica.

Endins del goli que dibuixa cap a Oest el mar Egeu, a l'Est del delta del riu Vardar, damunt d'una badia fangosa, que incessants treballs conserven difícilment oberta, se'n hi presenten en edificats les cases de Salònica, la blanquinosa, y en andria moltes més si no's anarquiza, durant cinch anys, la desfeta desolada més que a totes les demés regions.

Salònica es turca per la geografia administrativa; es grega, balt, el punt de vista ètnich; però es cosmopolita si se l'ha de considerar tal com es.

Es ben cert que li domina la població grega que exerceix els peits oficis y fa el comerç mitjà, però hi ha també gran nombre de jueus, descendents dels que foren exiliats d'Espanya en el segle XV, que ocuparen el gran comerç y les cases de banca.

Els búlgars hi son en gran nombre ocupats en l'agricultura y en els peits oficis de la vida vulgar, alemanys, germanys

de raça dels búlgars, y alguns francesos. En mans més hàbils, o simplement més honestes, el port de Salònica assotria ràpidament una importancia capital. Geogràficament està destinada a posar en comunicació l'Europa central y oriental ab les mers asiàtiques, perque ell es, de tots els grans ports comercials europeus, el més proper al canal de Suez y es aquell envers el qual convergiran els ferrocarrils europeus, quin l'administració turca hagi deixat son lloch a una altra administració honrada, intel·ligent y enèrgica.

Gagi a Salònica rodaran aviat els grans trens expressos europeus, quan un ferrocarril, ben construït, s'enllaci ab la xarxa hongaresa que va de Viena a la mar grega, passant pel Belgrado y Nish, y el port de Trieste ab la de la regió macedonia per Seràievo y Mikrovitza.

L'hora sembla arribada, en la qual el delta o la plana baixa del riu Vardar, per fi ja pacificada y ben administrada, cumpirà el paper que li ha reservat la Naturalesa, confiant-li el lloch de distribuïdor de les riqueses naturals de la regió balcanica y de la Macedonia.

Abans que la causa d'Abdull-Hamid haguessin conduït a l'anarquia la Turquia riverenca del mar Egeu, Salònica havia ja conegut una època de prosperitat relativa: son port registrava un tonellatge de dos milions de toneladas y son comerç arribava ben a la vora de 250 milions de franscs. Les grans cases de banca aturen a la gran ciutat començant Els treballs s'organitzen en una escala tant sobre la badia, com dins del port. Y semblava quel port de Salònica, ja el segon de Turquia, anava a ascendir per darrers vots que tingués, al lloch principal entre'ls ports de l'Europa oriental,

masa d'homes que fugia atropellat-se uns als altres.

Informació parlamentaria

(PER TELEFON)

Congrés

Madrid, 6, 9'15 nit.
El senyor MACIA fa una relació minuciosa de les contribucions de les línies, comparant les del Canfranc, Ripoll i Pallars, però detalla les ventades de la d'Alba.

Recorda que M. Delcassé manifestà que la línia del Noguera-Pallars tenia la preferència del Govern francès. Després, per conveniències polítiques, li hagué alguna rectificació. Se feu una pregunta al Govern espanyol i aquest posà en primer terme Aix-Ripoll, després el Canfranc i en últim terme el Noguera-Pallars.

Creu que s'ha de donar una satisfacció a la província de Lleida, recordant la exaltació que en aquesta se produí per demanar satisfaccions als Govern francès i espanyol.

Demana al ministre de Foment que expressi amb claredat els propòsits del Govern: si no renuncia a la construcció del Noguera-Pallars, des accepta el vot particular del senyor Rodés. Afirmar que aquest ferrocarril passarà per riques conques mineres i per terres fèrtils i de gran importància industrial.

Se lamenta de que en vuit anys no s'hagi fet més que lo que feu el senyor Sánchez Guerra.

No li satisfan les vagues paraules del ministre de Foment. No obstant, diu que va a donar una nova optimista a la província de Lleida, i es que si aquest Govern no fa res ho farà el partit conservador quan vingui al poder.

El senyor LLARI coincideix amb les manifestacions fetes pels senyors Rodés i Macia, demanant també al ministre de Foment una contestació terminant.

S'extén l'excamen dels antecedents del assumpte i li diu al Govern que no té dret a minades resistències.

El senyor DES rectifica i diu que'l seu vot particular no obedi al desig de fer mèrits davant del seu districte, sinó que es una conseqüència obligada del estat en què troba l'expedient del Noguera-Pallars. Explica la situació en què troba aquest expedient, i diu que'l millor tractat és el del senyor Chaparrista.

Creu que'l Parlament no s'hi hauria d'oposar a una llei que autoritza al Govern per la execució de les obres. Diu que la partida per aquestes obres és molt més legal que altres que'l ministre de Foment ha consignat en el pressupost de liquidació.

Recoll l'ortada del ministre de portar dintre del mes de novembre una resolució, però si això no fa els diputats de Lleida, s'avançarà a la iniciativa del Govern amb una proposició de llei.

Afegeix que li fa vergonya recordar les vegades que'l Govern ha ofert resoldre aquest assumpte a diputats i comissions de Lleida.

Ademés, aquest ferrocarril unirà comarques que són conques d'Espanya i servei militar. Se dona'l cas de què correu va anar elles per França i sols com a excepció i ab bon temps va alguna vegada'l correu per via espanyola.

Termina insistint en la conveniència de que s'apropi el seu vot particular.

El ministre de FOMENT també rectifica.

Comprèn que té rahó el senyor Rodés en la part principal dels seus arguments, però ell no es responsable de les males condicions de la Vall d'Aran i altres comarques.

Repeteix que'l Consell de ministres s'està ocupant del assumpte del Noguera-Pallars i espera que's resolrà aviat. Creu que ab això diu bastant.

Rectifiquen breument els senyors RODÉS i LLARI.

El senyor MACIA: — Veig que no vol consignar el ministre de Foment en el pressupost de liquidació, els sis milions que nosaltres demanem per al Noguera-Pallars. No diu que aquest pressupost de liquidació és el que s'ha consignat en els sis milions i si no's fan per administrar les obres, aquelles quedaran sense gastar dits sis milions. Bé's pot fer això aquí tant milions passen de marxa. (Rumors).

El PRESIDENT. — Això no es terme parlamentari.

El senyor MACIA: — Està bé; ho diré d'altra manera.

Insisteix en demanar que's consignin els sis milions en el pressupost de liquidació, i si això no's fa que s'atinguin les conseqüències.

El ministre de FOMENT rectifica breument i se rebutja'l vot particular.

S'accepten unes esmenes i se rebutja d'altres al article primer.

El senyor SANCHEZ GUERRA desitja fer unes observacions, però'l senyor URZAIZ, davant del temor de que la cosa s'enredri i no pugui parlar avuy, no cedeix el seu dret a fer ús de la paraula.

El senyor URZAIZ consuma el primer torn contra l'article primer.

Se refereix als antecedents de la qüestió i aludeix al projecte que tenia senyor Maura de fer un emprèstit de mil milions i a altre del senyor Canalejas de 1.500 milions. Ara's demana autorització per emetre 300 milions. En els dos primers casos se desistí del propòsit.

Pregunta que li diu un Govern al Rey què li demana la llei per un emprèstit d'autorització de petició de variats milions de pessetes. Suposa que li dirà què's milions són precisos per les necessitats del país. Y després, si's desistí del emprèstit i què se li diu? Se li deu dir que ja no han faltat milions.

Ara's demana autorització per emetre un emprèstit ab l'objecte de pagar determinades obligacions; i cab preguntar: aquestes obligacions, estan pagades o pendents de pagament? S'espera uns moments.

El ministre d'HISENDA. — Ja li contestaré ben clar, però'l Reglament no permet dir-ho.

El senyor URZAIZ. — En tinc prou ab que S. S. me digui si o no.

El ministre d'HISENDA. — S. S. pot fer les hipòtesis que vulgui, però'l Govern ja li dirà clarament lo que li ha.

El senyor URZAIZ. — Està bé. Examina les relacions que acompanyen el projecte de llei.

La primera relació abarça crèdits per valor de 93 milions que estan autoritzats per varies lleis d'aquest any. Jo tinc de suposar que ja estan pagades les atencions a que's refereixen i ab tot se demana al Parlament, previa la venia del Rey, autorització per emetre un emprèstit de 300 milions, ab objecte de pagarles. No hi ha precedent semblant.

La quarta relació té sis milions i mitg; la quinta comprèn cinch milions, i d'elles s'ha de dir lo mateix que de les altres.

Com se pot dir, essent així, que s'ha d'emetre Deute per pagar aquestes atencions?

Resulta que's consignen unes atencions que son objecte de crèdits extraordinaris o que han de figurar en pressupostos ordinaris. No hi ha, per lo tant, urgència en aprovar aquest prestat de liquidació.

En la relació de 72 milions hi figura una partida per al moliatge de la casa de Correus i Telègrafs que s'osà construir, i encara no s'ha aprovat el crèdit per a terminar la construcció.

Examina l'estat de l'Hisenda espanyola desde 1900 fins a 1911, i diu que segons els dades del Tribunal de Comptes i de l'Intervenció general, s'han recaudat 820 milions més que s'han pagat.

No u sembla que'l pressupost que ara discutim, més que una liquidació de comptes, se pot anomenar una liquidació d'embutxerfies oficials? (Rumors).

Diu si lo que ocorre no serà un símptoma de que ja està vella la conjunció liberal conservadora democràtica. Si no es malaltia, serà un vici lo que té aquesta conjunció.

Resulta que's demanen 300 milions per pagament d'atencions que ja estan pagades p que hi ha necessitat de una llei especial per pagarles. Es el comble de lo que se li pot proposar al Rey primer, al Parlament després i tot seguit al país.

Aludeix al projecte ferroviari, del que ja diu—no's recorda ningú; però aquest pressupost de liquidació és més fonamental.

Entre'l ministre de FOMENT i l'orador se promou un lleuger diàleg sobre la perspicacia del senyor Urzaiz al vinciar que no seguirà endavant el projecte ferroviari.

El senyor URZAIZ segueix, recordant que en els últims temps de la monarquia portuguesa també hagué pluja de projectes al Parlament.

Culpa a la Conjunció liberal-conservadora i als republicans, per la seva actitud passiva, de no contribuir a esmenar els errors pels quals s'enfonsa el país.

En Silvela, en Canalejas, en Maura; tots han convingut en que fa falta una revolució.

La va a fer el poble? no té encara la cultura suficient per això.

La anem a fer els parlamentaris? Encara no sentim prou escrúpols per nostres desercions.

Així, donchs, sols pot fer la corona, en vista de que tots els que l'assessoren la creuen necessària.

Acaba dient que si el Rey no fa la revolució, aquesta's farà contra ell. (Rumors i cops de campaneta).

El ministre d'HISENDA contesta i diu que segons el senyor Urzaiz, tots els senadors i diputats desde dretes ensa, tenen la culpa dels mals d'Espanya, menys el que ha fet el que del partit nacional.

¿Ahoit es aquest partit? Una veu: — A Leganes. (Rialles).

Segueix dient el ministre que ahoit ha après el senyor Urzaiz que's Governos no compleixen ab el seu deure.

Ho haurà après en 1901 i 1902, en que exercí el càrrec de conseller de la Corona?

Segons el senyor Urzaiz, aquest pressupost de liquidació és per pagar lo que ja està pagat.

Les atencions a que ha aludit el senyor Urzaiz se pagaren ab el remanent de 34 milions que hi havia en el Tresor, però com que això no era prou, hi hagué que acudir al deute surant.

El senyor URZAIZ: — Per tant, estàn pagades; però, donchs, ara, se demana autorització per pagarles.

El ministre d'HISENDA explica com se va tenir d'apellar al deute surant i avançar la totalitat.

El senyor URZAIZ. — Donchs, digueu-ho clar; el diner es per pagar al Banc i no obligacions.

El ministre d'HISENDA. — Y al Tresor.

Justifica la permanència de les relacions en el projecte i diu que la situació de l'Hisenda és avuy la mateixa que en el mes de maig, un xich més alviada.

Diu que ab bona administració arribarà'l pressupost del Estat a 1.300 milions de pessetes abans de tres anys.

No veu, donchs, motiu per que's panti ab les tantes negres que ho ha fet el senyor Urzaiz, l'estat de l'Hisenda espanyola.

Manifesta que aquest pressupost de liquidació és un carter de lo ministre nt del Govern, perquè està anunciat aquí desde'l mes de maig.

El Govern no va aprovar un plan financer que jo li vaig exposar i aquest pressupost es una roda d'engranatge de la màquina de l'Hisenda nacional.

Contesta a la pregunta del senyor Pedregal, de per què's fa aquesta operació mitjançant un emprèstit, dient que es per què l'apellació al crèdit no's pot fer de vegades al país.

Repeteix que totes les partides del pressupost de liquidació han de ser autoritzades pel Parlament i no hi ha que tème ab fonament de les lleis especials de que ha parlat el senyor Urzaiz.

Parla de les relacions del Banc ab l'Estat.

Diu que seria temerari anunciar el tipu del emprèstit abans de que s'aprovés el mateix definitivament, i que's 615 marchs de Comerç de la Corona i diu que cada família consum 100 kilos de moresch mensual, que representen per una família de 7 individus, el consum de tres kilos de pa per individu. Fins així, ab el projecte de desgravació del moresch, representa 12 cèntims lo que deia de pagar cada família; i afegeix que si per 12 cèntims s'ovita la mort de una família, que's eviti, però es trist que tinguem de pagarho sempre els agricultors.

El senyor CALBETON defensa'l dictamen. Comença per lamentar que no estigué present el ministre d'Hisenda.

Posa en dubte que la cultiu d'aquest arribi a la xifra mitja de la cultiu del quinqueni.

Diu que deu votar-se aquesta llei, que respon al desig de procurar el benefici del pobre, fent rebreixar als preus i inhabilitar als industrials que's dediquen a la misfificació.

«Hoy no es mañana, Lucía, y si mañana se casa... mañana será otro día».

(Rialles i grans aplaudiments de la majoria).

Se separa el debat i s'acorda la sessió. Els diputats desfilen pel banch blau feliçment eufòricament al senyor Navarro Reverter.

Senat

Madrid, 6, 9'15 nit.

El senyor SANZ ESCARTIN s'ocupa de la situació creada a l'Hisenda municipal, que's troba completament abandonada fins al punt de ser iminent la suspensió de pagos als tenedors del seu Deute.

Explica com en altres ocasions s'ha vist apurada l'Hisenda municipal, però sempre hi ha hagut medi de remenar-ho: mes en l'actualitat no's veu clar l'horitzó i sembla que anem a la bancarrota, obeint això a la supressió dels consums.

Agrava la situació l'impost d'inquilinitat, que no ha donat ni de molt el resultat que s'esperava.

Creu que si'l Govern presta'l seu deudat a l'ajuntament podrà salvar-se aquesta situació anòmala.

El senyor CANALEJAS diu que creu oportú que'l Govern actuï per ara a l'ajuntament, tota vegada que la comissió de pressupostos s'està ocupant en remenar la situació; però creu que aquest ajuntament se prestarà a l'ajuntament quan realment ho demani el municipi.

Es veritat que la substitució dels consums se va fer ràpidament, però s'està estudiant el seu millorament.

Corre admetre que les classes poderoses de Madrid s'ocupen sols de formular queixes, però no satisfan els impostos que se'ls exigeixen per ajudar a l'ajuntament. En totes les nacions avançades se paguen els tributs, sobre tot per les classes poderoses i directores, demostrant així la seva educació social i la seva adhesió als poders públics.

No cab més que aquest dilema: o manem els felicitats o el sacrifici de les classes contribuyentes, pagant els impostos establerts, però lo qual el Govern tindrà que recórrer a tots els medis coercitius.

L'impost de consums no'l matarem nosaltres, perquè s'estava morint.

El senyor SANZ ESCARTIN rectifica, censurant que no's paguin els impostos establerts, però adverteix que això ha succeït perquè al establir-se se digué que s'abaratarien les subsistències i no ha sigut així.

Contesta a l'alcalde de Madrid, diu: — És o no veritat que'l contractistes de les obres del escorridor no pogueren cobrar les seves atencions? Se que es cert.

Es cert que'l contractistes de la neorópolis tenen instada la rescisió del contracte perquè no cobren? Se que també es cert.

Es cert que l'ajuntament no até al pago dels interessos del Deute?

Es cert que la premsa estrangera s'ocupa de la situació de l'ajuntament de Madrid en desagradable sentit?

El senyor ALLENDE SALAZAR hi intervé per haver sigut aludit com ex-alcalde de Madrid.

Afirma que la situació actual de l'ajuntament de Madrid és difícil per varies causes, i una es la supressió del imple de consums.

El senyor CANALEJAS aclara el concepte que al seu entendre representa la supressió del impost.

Rectifiquen els senyors ALLENDE SALAZAR i RUIZ JIMENEZ.

El senyor POLO i PEYROLON regala el sumari instruit contra un mariner en el Ferrol absolet pel Consell de Guerra, i amb creu que aquesta absolució perjudica la disciplina, preguntant al ministre de Marina si es cert que hi està conforme el comandant general del Apostador.

El ministre de MARINA diu que la sentència se troba pendent del informe del Consell Suprem.

Ordre del dia.—Continúa la discussió del projecte rebatint els drets aranzels sobre'l blatdormor.

Queda sobrant, en el banch blanc, el ministre de Marina.

El senyor MATESANZ consuma el primer torn en contra del dictamen, segons diu per representar una provincia la única riquessa de la qual és l'agricultura.

Es tal el convenciment que té de la importància de la fixesa del aranzel, que creu seria lo més convenient que no's discutissin els aranzels pels Cortes.

Diu que la mateixa raó que li ha portat a desgravar els articles industrials hauria de portar la desgravació dels articles agrícoles.

Així els ferros i carbons han augmentat els seus preus en major proporció pel blatdormor, i sols aquest article se preté desgravar.

Analisa lo que alguns adifiquen de movels picarescos aduint dades i comparant xifres.

Afirma que'l obrers espanyols no poden usar el trajo de llana com els italians i alemanys pels drets aranzels.

Ab dats estadístics sobre els preus del article en els anys de 1905 a 1911, intenta demostrar que la desgravació del blatdormor ve a produir la depreciació d'altres productes com les farines i els demés cereals.

Llegeix els dades d'impostos sobre cereals en varies nacions, afirmant que hi ha proporcionalitat.

Se refereix a la exposició de la Cambra de Comerç de la Corona i diu que cada família consum 100 kilos de moresch mensual, que representen per una família de 7 individus, el consum de tres kilos de pa per individu. Fins així, ab el projecte de desgravació del moresch, representa 12 cèntims lo que deia de pagar cada família; i afegeix que si per 12 cèntims s'ovita la mort de una família, que's eviti, però es trist que tinguem de pagarho sempre els agricultors.

El senyor CALBETON defensa'l dictamen. Comença per lamentar que no estigué present el ministre d'Hisenda.

Posa en dubte que la cultiu d'aquest arribi a la xifra mitja de la cultiu del quinqueni.

Diu que deu votar-se aquesta llei, que respon al desig de procurar el benefici del pobre, fent rebreixar als preus i inhabilitar als industrials que's dediquen a la misfificació.

El senyor MATESANZ, al rectificar, diu que'l agricultors demanen l'aranzel protector, però no's espanta el lliure cambi, si aquest regis també per l'industria.

Diu que un article de primera necessitat com el blat, ha pagat 110 milions de drets aranzels i això grava, no a una regió, sinó a totes les classes modestes d'Espanya.

Termina demanant el mateix respecte y a l'ajuntament de Madrid i el emball, dedicant a l'agricultura.

Lo dels estudiants

L'Assamblea d'ahir

A Novetats.

A dos quarts de sis de la tarda van obrir-se les portes del Teatre de Novetats, però que pogués entrar el nombre públic que s'esperava per aquells voltants.

Al cap de poca estona, el gran teatre era ple de gom a gom d'estudiants. Als palcos hi havia alguns pares d'alumnes.

Al pont hi havia el diputat a Cortes per Berga, nostre amic don Manuel Farguella.

Als sis i minuts va entrar la comissió organitzadora del acte, que va ésser rebuda ab general aplaudiment.

Aquesta comissió, que es la que va presidir, era composta dels següents senyors:

Joseph M.ª Vidal de Llobatera, Joseph Riera Carreras, Josep Serra, Manuel de Larrarte, Armand Puig i Sàiz y Manuel Folguera y Duran.

En altres llocs del escenari hi havia pares d'alumnes, el marqués d'Allella i el diputat provincial don Rafael Guerra del Rio.

Imposat silenci, va començar l'Assamblea.

El senyor Folguera donà per començar l'acte. Va dir que el president com a pare d'alumne i no com a diputat. Si en concepte de tal no correspon algun honor, el traslado a la Diputació Provincial, que tant ha fet i tant està disposada a fer per l'Escola d'Enginyers.

El senyor Serrat llegeix la llista d'adhesions rebudes. Entre elles hi ha la del marqués d'Allella, la de don Frederic Rahola i les del Foment i Lliga de Defensa Industrial.

Se llegeix una comunicació del Ajuntament donant compte del nomenament de la comissió mixta per tractar del plet.

Se fa constar que l'Ateneu Barcelonès ha enviat representant al acte.

En Pelay Vidal de Llobeteres, alumne de l'Escola d'Enginyers, explica'l procés de l'Assamblea. Hem utilitzat tots els medis i se'ns ha contestat sempre ab el silenci. Abans de que's dongué per morta la carrera d'enginyers industrials, cal que ens donguem compte al poble.

Fa anys que, solament, se van treient de la carrera totes les atribucions, inermantse tots aquells drets que tenen quan se va crear la carrera.

Se'ns diu que nosaltres volem xualar el pressupost de l'Estat. Això es fals. Nosaltres volem, solament, que se'ns donguí lo que'ns pertany. Y, no solament, se'ns nega això, sinó que fins no se'ns constata que demanem per què serveixen els nostres estudis.

Quan en Canalejas va dir que no's resol·li'l plet, degut a nostra actitud, nosaltres varem entrar a classe. Més ara no cal anar-hi, perquè el silenci del Govern ens ha demostrat que son unes classes que no serveixen per res.

Nosaltres volem un pervindre industrial i es per això que treballam. Dedica la carrera d'enginyers industrials als estudiants que han secundat el moviment de protesta per la conducta observada pel ministre de Foment.

Protesta de lo que s'ha dit que'l moviment fora acabat ab un procediment de terror. May pel terror ens faran cedir. (Ovació que dura llarga estona). Ab acs injustos no venceran la justícia.

(Aplaudiments).

Defensa al company Pelay López, al que se l'hi han atribuït actes que no ha comés.

Dedica elogis a la Diputació i Ajuntament, que, diu, s'han posat al seu costat. Els fa extensius a les Econòmiques i acaba dirigint-se al ministre, dient que no podrà portar a terme l'atropell als enginyers, perquè tothom protestarà.

(Ovació).

El senyor Serrat, pare d'alumne i enginyer industrial, glossa l'actiu dels estudiants de l'Escola d'Enginyers i dels de les altres classes. Aquesta solidaritat fa conèixer falagueros esperances.

El plet d'ara no es altra cosa que un incident del que's sosté ja fa anys. Explica detalladament tot lo succeït ab la carrera d'enginyer industrial i dedica elogis a la Diputació de Barcelona, que l'any 1884 ja va encargar-se de sostenir l'Escola d'Enginyers.

Hi ha hagut durant molts anys un desconcertament complet de lo que es la nostra carrera i de l'importància dels nostres estudis. Això ho prova lo dir pel ministre de Foment i el silenci de l'Instrucció Pública, que tenia obligació de defensarnos.

Explica, demostrant ab alguns anècdotes, les desconsideracions que, salvant l'afecte i relacions personals, han tingut pels enginyers catalans els dets cosos oficials.

Se mostra partidari de continuar la vaga. Creu que s'ha de seguir ab aquesta expectació. Si'l tancament de les escoles vos obliga, diu, a suspendre la carrera, treballa i lluita, que l'hame que val i té activitat, sempre s'obre pas a tot arreu del món. (Ovació).

El senyor Folguera diu que no s'han visitat pletos de cap mena per pendre curs a l'Assamblea.

Tots estan al nostre costat. Solament el senyor Giner de los Rios estava compromès a parlar, però's troba a Madrid defensant el nostre plet. Ja nom d'ell diu que parlarà'l senyor Guerra del Rio.

Aquest diu que a Espanya no's conseguex res dels governants quan se confia ab les seves paraules. Solament ab acrituts com la vostra, que cal continuar, se conseguex lo que es de justícia.

(Aplaudiments).

El senyor Folguera fa constar l'adhesió del president de l'Associació d'Enginyers. Agraeix l'assistència del públic nombrosíssim, que ha demostrat un viu interès pel plet que sostenen.

Diu que s'ha oblidat en els alts llocs que'l Govern ha d'ésser pare i no despot dels seus administrats. (Aplaudiments).

Glossa els conceptes exposats pels anteriors oradors i pel senyor Giner de los Rios en el Congrés.

Diu que's vol imposar el terror contra nosaltres, jo'n duto, perquè nosaltres no'ns doblegarem per les imposicions, perquè essem disposats al sacrifici. (Aplaudiments).

Estem convençuts de la nostra rahó i hem de preferir la miseria abans de perdre la dignitat.

Nosaltres no volem agredir a ningú, però volem defensar els nostres drets. No'ns espanta'l Sant Crutx que se'ns fa seguir. Aquel sant home—diu—que's deya Jesús, va ésser crucificat, després d'aquell sacrifici va triomfar sobre la terra

quant sigui la seva independència la seva sobirania; per fins de civilització, de cultura, de mutua prosperitat. Al parlar de la necessitat de que s'abolís cada dia més importants relacions comercials entre Espanya i el món, el senyor Giberga ha dit que fer tot el que calgui per a la independència de cada nació, els seus mercats nacionals, els seus compromisos econòmics, financers, forats i lo qual, sempre quedant en ample marge per contractar i crear intercanvis mercantils.

Acabà el senyor Giberga la seva peroració amb frases d'elogi per la «Casa» catalana i entusiastes vots de gratitud per Espanya.

Fou l'orador repetides vegades aplaudit pel distingit públic que omplia el complet el saló d'actes.

Una carta

En defensa d'un estudiant

En defensa de l'estudiant Pelay López s'ha publicat un extens document justificant les manifestacions del director de la Escola de Comerç, senyor Benítez, i insistint novament en posar de relleu la ignorància de l'esmentat.

Aquest document acaba amb els següents paràgrafs:

Si un això així el fer d'haver-se presentat espontàniament a nostra Escola i prestat declaració davant el Consell de Disciplina de la mateixa l'home de la Escola de Comerç, que en els fets a que fem referència separa al Director de la seva Escola del individu que l'atacava, i que diu i està disposat a provar això així se la requereixi, no ser de cap manera nostre company, i l'ofertament que de mitjà propi ha sorgit d'alguns alumnes de la Escola de Comerç, presents en els moments en que s' desenvolupaven els successos, de fer constar davant el Consell de Disciplina i a l'home sigui precis, no ha estat en la seva Escola ni per un moment, nostre volgué company, provant ab això que mal pogué prendre part en els referits successos, creient no pot admetre la manifestació del senyor Benítez ni menys el qualificatiu de «alumne» especial que contra nostra protesta, a totes llurs justes i motivades, l'heus.

Sols la confessió sincera de la seva culpabilitat i lamentable equivocació i la subjecció resignada a sa pena, caben després de quant afirmem i lamentem, però que estem disposats a portar i sostenir tant davant dels Tribunals Universitaris com als de Justícia. La intachable conducta i reputació justament adquirida d'un company així ho reclamem i nostra pròpia dignitat així ho exigeix.

Goerlich, Tarragó, Aguiar, Vicens, Fírmol, Gou, Ros, Villavechia, Vives, Bono, Alsina, Puigboada, Vidua, Berenguer, Ruiz Tortado, Lloret, Bar, Rafols, Galifa, Mariano, Ferrater, Saguer, Sabadell, Rubio, Bugada, Cabas, Vidal, Aracil, Folguera, Babot, Reventós, Marce, Alemany, Mestres, Forteza, González, Adroer, Arguiz, Uriarte, Orús, Lladra, Abades, Blasi, Danés, Viza, Lladra, Abades, Blasi, Fernández, Caballero, Marín, Basquedo, Gausa, Palleja, Arroyo, Calzada, Navarro, Gausa, E. Monguà, Romani, Mora, Gausa, Bonet, Puig Gairalt, Girona, Andreu, Codoner, Martínez, Martín, Sanjaume, Sacre, López Balleja, Gómez Quintana, Feu, Mané, Vincent, Canosa, Parandilla, Barter, Granell, Miró, Sureda, Florensa, Hernández, Miró, Matas, Castelló, Felip, Carbó, Vayreda, Vergós.

A l'extranger

(DE L'AGENCIA HAVAS)

DELS ESTATS UNITS

El triomf de Wilson

París, 6, 8 i 10 nit.—Nova York.—La candidatura de Mr. Wilson s'emportarà la victòria, probablement en 35 Estats. Els resultats al Estat de Nova York són els següents: Wilson, 698.000 vots; Taft, 493.000; Roosevelt, 419.000. Segons els primers resultats, el futur Congrés se compondrà de 283 demòcrates, 131 republicans progressistes i 36 demòcrates.

Mr. Taft, comentant el triomf de Mr. Wilson, ha exhortat als republicans a unir-se per la defensa del govern central.

DEL MARROCH

El port de Casablanca

París, 6, 8 i 10 nit.—Rabat.—El general Lyautey ha escrit al Sindicat francès d'interessos de Casablanca, que aprova el projecte de concessió d'un crèdit de 46 milions per la construcció d'un gran port d'abrigat a Casablanca, de 140 hectàrees, per grans navilis, i un petit port interior, de 10 hectàrees, per remolcadors, barques i petites embarcacions costeres.

A la Lliberia

París, 6, 9 i 11 nit.—Berlin.—Haventse produït desordres entre les indígenes de la Costa de Lliberia, l'Almanya hi envia el canoner «Panther» per protegir als seus súbdits.

Victima de l'aviació

París, 6, 10 i 11 nit.—Halberstadt.—El tinent aviador Altmeyer i l'enginyer Gausa d'una nau en el motor, morint tots dos al acte.

Sinistre marítim

París, 7, 8 i 10 nit.—Quebec.—El transatlàntic «Royal George» ha varat en Port 901 passatgers.

La situació del vaixell és perillosa.

DE PORTUGAL

Els realistes.—Terratremol

Lisboa, 7, a les 11 mat.—«A Luctua» una dels monarquistes realistes, fracccionat en dos grups, partidaris respectivament de don Manuel, de don Miquel i d'un príncep estranger.

Discurs de Delcassé

París, 7, a les 2 i 3 tard.—Saint Nazaire.—El ministre de Marina, M. Delcassé, des de la presidència del banquet celebrat al motiu del llançament del Super-Dreadnought «France», ha pronunciat un discurs en el que ha fet un caluroso elogio de la indústria francesa, que no s'ha de deixar de desenvolupar.

DE FRANÇA

París, 7, a les 2 i 3 tard.—Saint Nazaire.—El ministre de Marina, M. Delcassé, des de la presidència del banquet celebrat al motiu del llançament del Super-Dreadnought «France», ha pronunciat un discurs en el que ha fet un caluroso elogio de la indústria francesa, que no s'ha de deixar de desenvolupar.

fensa del territori nacional, treballarà a perseverança per la renovació de la flota fins que pugui defensar igualment tots els interessos, dels quals els més vitals ja's troben baix la salvaguarda la Marina de guerra, cada dia més poderosa, comptant ab que les dotacions rihavassin en disciplina, patriotisme, valor i abnegació.

Borsa

Cambis facilitats per la Casa J. Marnes Aof y Fils

Barcelona 7 setembre

Sessió del mati

Operacions Quada

4% Interior 11 mes. 8417 8413 8417 4

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

Ac. P. C. d'Andalusia 11 mes. 9120 9100 9110 10

De la banca del mati en aquesta pèr: 0'05 d'Interior, 0'25 de Norts 0'35 d'Alacants i no's varia d'Andalusia.

Concènim de Madrid: Franchs 5'95, Lliures 2'69, Plats 4'65'50, i darrer de Renda 84'12.

París tancat: Exterior 91'45, Norts 44'9, Alacants 42'45, Andalusos 29'9 i Plats 43'4.

Es 0'25 més d'Exterior, mig franch menys d'Alacants, 2 més de Norts i Andalusos i com abir de Plats.

La paritat ab franchs a 7 demostra que estem a cambi exactament d'Andalusos i 0'18 sota de Norts i 0'10 d'Alacants.

Les Plats surten a 92'87, A Borsa tancaven a 83'05.

Tanquen les Rendes a París: 0'30 més la Renda, 99'65; 0'60 més la Renda del 906, 103'35; 0'45 més la del 900, 100'05; 0'05 més la del Brasil, 82'70; 0'65 menys la Turca, 81'75 i 0'80 menys la Serbia, 82'10.

De les mines milloren 3 franchs Rio Tinto, 1'885 i la Beers, 512; ne per 3 Mount Elliot 2'60 i no variat Rand Mines i Goldfields que tanquen a 162 i 86, respectivament.

El Nacional Mexicà guanya 5 franchs, 144; 2 els Fonats, 465 i 1 l'Espanyol de Cuba, 474.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.

Rebly.
